

Sygn. akt II CNP 51/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 4 marca 2015 r.

skargi Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko - Własnościowej

"S." w S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 29 sierpnia 2012 r., sygn. akt III Ca [...]

wydanego w sprawie z powództwa G. D. i Z. D.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko - Własnościowej "S."

w S.

o zapłatę,

**odmawia przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z
prawem prawomocnego wyroku do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Ł. oddalił apelację pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko - Własnościowej „S.” w S. od wyroku Sądu Rejonowego w S., którym zasądzono na rzecz powodów kwotę 6.380 zł. Podzielił ustalenia i ocenę prawną Sądu Rejonowego ustalające nieważność uchwały zarządu pozwanej z dnia 2 lipca 2003 r. nr [...] w zakresie obowiązku zapłaty przez powodów kwot z tytułu zadłużenia dotyczącego lokalu mieszkalnego powodów w związku z przekształceniem spółdzielczego prawa do lokalu w prawo odrębnej własności lokalu. Stwierdził, że skoro powodowie świadczyli w wykonaniu nieważnej czynności prawnej, to z uwagi na brak podstawy świadczenia, są uprawnieni do żądania jego zwrotu w oparciu o art. 410 § 1 i 2 oraz art. 411 pkt 1 k.c.

Pozwana Spółdzielnia wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego wyroku w całości i zarzucając naruszenie art. 43 ust. 5 zdanie pierwsze ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1222; dalej u.s.m.), art. 58 § 1 i 3 k.c. oraz art. 411 pkt 1 k.c., wskazała że jest on niezgodny z art. 43 ust. 5 u.s.m. i art. 411 pkt 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pojęcie orzeczenia niezgodnego z prawem (art. 424 § 1 i 2 k.p.c.) było przedmiotem wykładni w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego i ukształtował się pogląd, że jest to orzeczenie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętym standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, a naruszenie to jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06 (OSNC 2007, nr 2, poz. 35) stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, to ustalenie jego bezprawności, które musi uwzględniać istotę władzy sądowniczej, a zatem zarówno orzekanie w warunkach niezawisłości, w sposób bezstronny, zależny nie tylko od obowiązujących ustaw, ale także od „głosu sumienia” sędziego oraz jego swobody w ocenie prawa i faktów stanowiących podłoże sporu. Bezprawność orzeczenia sądowego ma zatem

charakter bezprawności kwalifikowanej, a jego niezgodność z prawem musi polegać na elementarnej i oczywistej obrazie prawa przez sąd, a więc takiej, która polega na błędach w wykładni lub subsumcji o stopniu rażącym i oczywistym (wyroki z dnia 4 grudnia 2008 r., sygn. I CNP 72/08, niepubl., z dnia 17 maja 2012 r., I CNP 55/11, niepubl., z dnia 14 czerwca 2012 r., I CNP 7/12, niepubl.).

Kwestionowanemu przez pozwaną wyrokowi Sądu Okręgowego tak pojętego rozumienia bezprawności nie można przypisać. Problem prawny podniesiony w podstawie naruszenia prawa materialnego był już przedmiotem oceny w dwóch sprawach z udziałem pozwanej o tożsamym stanie prawnym. Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że brak podstaw do przyjęcia, iż Sąd drugiej instancji opowiadając się za dopuszczalnością stwierdzenia nieważności uchwały zarządu spółdzielni z powodu jej niezgodności z prawem dopuścił się rażąco wadliwej wykładni art. 43 ust. 4 u.s.m. i w konsekwencji w sposób ewidentnie wadliwy zastosował art. 58 § 1 i 3 k.c. (wyrok z dnia 30 października 2013 r., II CNP 13/13, postanowienie z dnia 12 września 2013 r., II CNP 16/13 – nie publ.). Zarówno treść motywów zaskarżonego wyroku jak i treść zarzutów i uzasadnienie skargi nie pozwalają na przyjęcie, że argumenty pozwanej skutecznie wykazują elementarną i oczywistą obrazę prawa przez sąd w zakresie wykładni powołanych przepisów prawa materialnego, a w konsekwencji wykazują kwalifikowany charakter bezprawności zaskarżonego orzeczenia.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 424⁹ k.p.c.